

Hana Leger

Aj ja
t'a chcem

MARENČIN PT

HANA LEGER

Aj ja t'a chcem

© Hana Leger, 2013, 2020
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2013, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media
Design © Marta Blehová
Jazyková úprava Zuzana Konečná
841. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0646-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0647-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0648-4 (ePub)

Predslov

„Vždy, keď sa potknem, zaujíma ma, čo mi stálo v ceste. Poučím sa a nabádam, aby som poriadne dvíhala nohy. Život mi však ukázal, že poriadne dvíhať nohy nestačí, nech ide o akúkoľvek cestu, na ktorej sa potknem.“

Autorka

* * *

Slnčné lúče ma šteklija po tvári a bránia pokojne písať tieto riadky. Nehnevám sa. Je to milé. No po čase ma to začne znervózňovať. Prichádza jar, a keďže je ešte poriadne chladno, ako to už začiatkom marca býva, cítim sa unavená. Už dávno som sa nezobudila bez toho, aby som nebola vyčerpaná. V posledných dňoch je to častejšie, ako som zvyknutá. Snažím sa neprestajne si opakovať: „To prejde, len žiadnu paniku!“ Ten pocit mi vnáša sled zlých spomienok na minulosť, keď som pre úzkosť, nesmiernu vyťaženosť a syndróm vyhorenia vyhľadala pomoc. Často sa pozastavím nad tým, že nesprávne korigujem svoju psychiku. Recidíva mi naháňa strach.

Cirkus Heco

Vtedy ako najzraniteľnejšia osoba na svete, najmä opantaná vínom, som sa pokúšala dostať od Rada aspoň niečo, čo by mi dávalo v našom rozchode zmysel. Nielenže mi nedvíhal telefón, ale pravdepodobne oň pri oslavách návratu k láske svojho života prišiel. Nedožvedela som sa nič. Často som si myslela, že by z nostalgie mohol navštíviť miesta, kde so mnou prežil kúsok roka, no neurobil to. Aspoň nie vtedy, keď som tam bola ja. Do uší sa mi neustále dostávali názvy podnikov, kde ho kto videl a koľkokrát. Všetci sa z toho iste náramne tešili a čakali, ako sa z každého ďalšieho slova zo zúfalstva aspoň na malú, malinkú chvíľu zrutím a budem nasledovať jeho kroky. No z obavy zo stretnutia som do nich nevkročila. Ešte nikdy v mojom krátkom živote som sa nestretla s takým pocitom, ktorý vo mne vyvolával zdesenie, no zároveň aj túžbu niekomu ublížiť. Nešlo o nič fyzické, skôr som volala po jeho morálnej potupe. On už bol svojou dobrovoľne zvolenou životnou cestou potupený dosť, ale ako jediný si vlastný úpadok nevšimol. Nestretla som sa s ním niekoľko mesiacov, a doteraz som sa o dôvode nášho odlúčenia, ktoré inicioval on, nič konkrétne nedozvedela. Niekoľkokrát sme si na dedinskej akcii vymenili pohľady, ale nedostala som sa k nemu bližšie, pretože Silvia sa pravidelne pohybovala v závetrí jeho pachu. Kontrolovala každý jeho pohyb, pohľad, pivo. Pozeral sa mi do očí, skôr sa však veľmi provokatívne uskrňal. Ako málo stačí na to, aby sa už dobré renomé nedalo vrátiť späť. Keď si predstavím, pre koľkých ľudí a pre koľko večerných stretnutí som sa stala žiadanou zábavou... Koľkokrát sa o mňa a o moje intímno obtierala papuľa, koľko individuí sa na mne smialo a tešilo sa z mojej hanby?! Odne pamäti som bola jednou z najzaujímavejších tém. Ani neviem prečo, no za posledných sedem rokov, čo je môj otec verejným činiteľom, tu nebolo na pretrase nič zaujímavejšie, iba moja rodina. Tí ostatní by museli niekoho minimálne zastreliť, aby stáli čo i len za päť minút toho drahocenného

času krčmových kuriev. Joj, a aké by to bolo „tragické“, keby „pani starostová“ neprežila zdrvuujúcu diagnózu: „Bože, toľké nešťastie. Veď buď spravodlivý! Taká dobrá žena to bola. To za všetko môže on, ten Miňo. Keby nechodil za inými, určite by sa jej toto nebolo stalo! A k tomu ešte pije!“

* * *

Môj skvelý vzťah sa začal plynule. Pekne. Milo. Nezáväzne.
„Volaj ma debile (pekne mäkučko). Ale len doma, medzi nami,“ navrhol mi „seriózne“ Rado.

„Aké doma?“ pomyslela som si.

„My máme doma?“ opýtala som sa ho.

„Joj, veď vieš, ako to myslím,“ presvedčivo odvetil.

„Ja neviem, ako?“

* * *

„Som bezmedzná krava,“ pomyslela som si o sebe hneď po tom, čo som ako vždy a donekonečna prešla autom na červenú. Ako zakaždým, keď skúšam, či to ešte nejako stihnem a pritom hypnotizujem tú krásnu oranžovú. Prisámbohu, mne raz za to zoberú vodičák,“ prebiehali ešte posledné myšlienky. Tak došlo k vyrovnaniu stavu. Keby som aspoň nebrzdila na tú oranžovú, keď viem, že to stihnem prebehnúť! Ale ja nie, ja pribrzdím a potom, keď zistím, že ešte stále nie je červená, tak pridám... Otca ide poraziť.

„Keby si aspoň nebrzdila, ale išla ako normálny človek. Tých vodičov, čo sú za tebou, musí šľak trafiť!“

„Ktorých konkrétne máš na mysli? Tých, čo sú za mnou taký kilometer a viac?“ zvyšovala som tón hlasu.

„Jedno, či za tebou. Všetkých. Pred tebou, za tebou, sprava, zľava!“

„Ocko, budú padať aj z neba?“ provokovala som.

„Zavri papuľu! Krista, toto ešte nikto nikde nevidel. Tri autá by ešte prebehli,“ ryčal po mne neprestajne, až mu vybiehali oči z buliev a pery prepadávali dovnútra od hystérie.

Celú túto neistotu vo mne vypestoval otec. Nie je nič horšie, ako keď šoférovať učí automechanik so štyridsaťročnou praxou: „Choď, veď pridaj, hamuj, Boha, toto je choré, neutrál, prečo vyhadzuješ ne-

utrál?! Obehni, neobehni, načo vyhadzuješ tú smerovku? Prečo si tú smerovku nevyhodila skôr? Teraz ju už nevyhadzuj, už je neskoro! Ježiš, Boha, teraz tu budeme stáť do zajtra, do Márie!“

A ja chudera doteraz neviem, čo mám vo vyhrotených dopravných situáciách robiť. Stále si len hovorím: „Pozor na babky!“

* * *

**„Ako si ty, so svojím rozumom,
mohla prísť k takémuto debilovi?“**

„Ešte dobre, že si v sobotu išla domov,“ uznal moje rozhodnutie.

„Hm, a čože?!“

„Veď Silva (zlá bývalá) prišla spitá. Došla taxíkom na chatu, hneď nato som ju vzal naspäť do mesta. A ona, kobyla, bola do pol hodiny naspäť. Také rošambo narobila, a to ešte prišli na návštevu sokoli („mafiánski“ harčkári z firmy, pre ktorú pracoval ako živnostník, aj s vedúcim),“ ospravedlňoval sa.

„Naháňala ma po chate, a keď preskakovala plot, tak si natrhla riť. Úplne vážne! Nepozeraj tak na mňa“ ustarostene dopovedal.

K slovu som sa dostala najmä preto, že už to ticho z mojej strany bolo riadne trápne: „Rado, vy máte na chate plot?“

„Biba, veď aj na posteli mám ešte krv.“

„Jáj, takže ostala aj spať?“ opýtala som sa ho s istotou v hlase, ktorá hraničila s presvedčením, že som si tým absolútne istá.

„Biba, veď sme pili. Okrem toho, predtým si na chate bola aj ty, tak načo sa pýtaš?“ dodal.

„Takže mi chceš povedať, že keď si ju viezol domov prvýkrát, vtedy si ešte nemal vypité, ale o hodinu už áno? Spolu sme pili okolo druhej, prvýkrát si ju, ako ty tvrdíš, viezol domov okolo šiestej. Do toho ešte prišli sokoli... Nateraz to uzavrieme tak, že klameš. Zbytočne mi to tu budeš vyhovárať. Viem, že klameš a bodka! Koniec debaty! Môže ťa aj rozpučiť. A okrem toho mi nič vysvetľovať nemusíš. Nemáme spolu žiaden vzťah. A v risku si ty ako osobnosť stále. Ty si jeden veľký, nekonečný, neriešiteľný problém. Nebudem ťa nazývať rébusom. Lebo prečítať sa dáš. Si totiž stále naliaty či nafetovaný. Vieš, ako ťa ľudia volajú?“

Odpovede som sa nedočkala, len debilného pohľadu typu: „Čo ty mi tu vyprávaš.“

„Feťák.“

„Ci boha, a toto má čo znamenať?“

„Nerúhaj sa,“ upozornila som ho.

* * *

Od takej štvrtej odpoludnia som mávala veľa voľného času, takže mi vôbec neprekážalo chodiť s Radom na besiedky do altánku miestnej krčmy. Spravidla si k nám niekto prisadol, človek sa snaží byť slušný, tak to nejako pretrpí. Tentoraz sme mali súkromie, odhliadnuc od toho, že nás sem-tam vyrušil krčmár s fajnovým studeným čapovaným pivkom. Neraz som potom Rada spitého odtransportovala domov, ale zväčša si to odšoféroval sám. Nezodpovedný fagan! Rado si obtelefonovával klientov a dohadoval stretnutia, zatiaľ čo mu bez prestania vyzváňal druhý, súkromný telefón. Zdá sa mi trápne naťahovať gágor len preto, aby som z displeja vyčítala čo najviac. Najmä ak mi bolo úplne jasné, že mu volá Silvia. Rado nedvíhal, len krútil hlavou. Stačilo povedať jej meno a okamžite sa u neho spúšťali Pavlovove reflexy.

„Rado, mohol by si to, prosím ťa, zodvihnúť? Vôbec ťa to neruší? Vybav ten telefonát, lebo začínam byť nervózna!“ sprísnila som tón a cítila, ako mi navierajú žily. Kombinácia druhého pivka a neodbytnej bývalej sa začala drať na povrch môjho... všetkého.

„Ale ja to nechcem zdvihnúť, je to Silvia.“

„A?!“

„Pozri sa, ako ju mám premenovanú,“ spustil potmehúdsky smiech, ako keby urobil niečo mimoriadne. Na displeji mobilu stálo, že volá „nedvíhaj“. Začalo sa mi myslou šíriť: „Čo je toto za bujaka?“ Nevedela som sa vcítiť do toho, čo sa skrývalo za snahou tej ženy – za každú cenu skontaktovať chlapa, ktorý ju evidentne opustil. Rado mi stále tvrdil, že spolu nemali, ba dokonca ani nemajú žiaden oficiálny vzťah. Nazýval ju veľmi originálne: „To je moja pichačka.“ Nevystihovalo to len jej postavenie v hierarchii meno, mesto, zvierat, vec, ale pridávalo to aj nádych ľudskosti, lebo -čka... ako môj učiteľ telesnej výchovy a biológie na gymnáziu, podotýkam na gymnáziu, rád zdôrazňoval: „Máme dva rody, a teda ženský a ľudský.“ Aby to všetci, aj tí s doktorátom, pochopili, delil ľudí na ženu a človeka. Ale vrátme

sa k preberanej veci. Prečo sa Silvia neustále znižovala vyvolávaním?! Keď jej nedvíhal, začula som len pípnutie prijatej správy a potom druhej. Rado pri pohľade na displej len opätovne pokrútil hlavou.

„To je strašná žena. Raz mi napíše, že som debil a k...t a potom, že bezo mňa nevie žiť.“

„A čo si? Debil či k...t?“

Ten chlap sa na mňa len vyčítavo zahľadel.

„Budem sa tváriť, že som nič nepočul.“

„Rado, prečo ste sa rozišli? Ako tak počujem a vidím, ona s tým nie je stotožnená. Alebo jej niečo dlhuješ? Napríklad peniaze... Alebo hádam nejaké vysvetlenie?“

„Nie. Nič, ale absolútne nič jej nedlhujem. A my sme sa vlastne ani nerozišli. My sme nikdy spolu nechodili A nikdy som ju ani nechcel. Ona sa len votrela na chatu práve vo chvíli, keď tam prišli moji rodičia. Týmto vzbudzovala dojem, že tvoríme pár. A naši si na ňu v podstate aj zvykli.“

„Aha. A prečo si s ňou bol dva roky, keď si s ňou nechcel byť? Prečo ste sa potom rozišli?“

„Bibi, veď ja som rád, že som sa jej zbavil... Už som bol aj za jej otcom. Odniesol som jej veci, čo si ešte ponachádzala v chate a požiadala som ho, aby s ňou spravil poriadok. Že ma obťažuje, opitá a v pyžame chodí do krčmy taxíkom a vystrája.“

„Ale toto z teba ten biľag nedáva dole. To, že si to prebral s otcom svojej bývalej.“

„Čo je biľag?“

„Rado, muselo sa medzi vami stať niečo závažnejšie. Neverím, že by jedna žena obťažovala chlapa len preto, že sa nevie zmieriť s tým, že ju opustil.“

„Prečo nie?“

„Vráťme sa radšej k otázke číslo jeden. Prečo si to s ňou ťahal dva roky?“

„Lebo sa mi s ňou dobre sekalo.“ Toto nepotrebuje komentár. Ale čo je ešte neuveriteľnejšie, stále som s ním bola a na nič iné som sa pre zachovanie môjho duševného zdravia nepýtala.

* * *

Vždy, keď mal Rado chuť niekde so mnou vybehnúť, zavolať a oznámil, že do desiatich minút bude zaparkovaný pred domom

netrzeplivo čakať na môj príchod. Nechápal, že ja ako každá iná normálna žena potrebujem tých minút trochu viac. Rýchlo treba ísť do sprchy, urobiť zo seba človeka. Aj nechty prelakovať, veď čo ak... Jeden z nezabudnuteľných zážitkov bol, keď mi typicky narýchlo sprostredkoval autokarovú vyhlíadku po východnom Slovensku. Keďže som sa len deň predtým vrátila z fantastického spoznávacieho zájazdu historického Ríma, v ktorom sme nakoniec neboli a strávili sme ho vo Viedni, pretože sme ja a môj nepodarený otec nestihli lietadlo z Bratislavy. Meškajúci prípoj z Košíc predsa len bol prípoj, ako mi vehementne tvrdil otec, ktorý to všetko fantasticky zorganizoval. Cítila som sa mierne vyčerpané. Štyri dni som s otcom neprehovorila. Cestou som sa opýtala Rada, načo vlastne ideme sto päťdesiat kilometrov kdesi do čuda. Odpoveď, ktorú som dostala, ma prirazila k operadlu sedadla: „Idem tam odnieť jednu objednávku.“ Keď som sa ho opýtala, či je to niečo, čo sa nedá poslať elektronicke, čo by trvalo aj s prípravou prílohy najviac päť minút, prekvapene sa zarazil. Akoby ani nevedel, že existujú aj takéto svetové novinky sprevádzajúce planétu dobrých päťdesiat rokov (asi). O inštitúte slovenskej pošty s možnosťou odoslania zásielky prvou triedou som sa už radšej nezmieňovala. V mnohých veciach bol viac ako čiastočne negramotný. Iba jedna vec dokázala zmierniť šokovú terapiu, ktorú som prežívala, odkedy som tomuto ľudoopovi venovala zvýšenú pozornosť. Bola to snaha o jeho nápravu. Údajne by bol rád, keby som ho nejakým tým „záhadným“ veciam priučila. No ešte skôr, ako sme sa k tomu dostali, som dostala kopačky. A preto predpokladám, že sa jeho negramotnosť stále nekonečne prehlbuje. Keďže sa vrátil k Silvii, jeho životnej láske, s ktorou predtým, ako sa ulakomil na mňa, strávil dva roky, nemalo by to byť inak. Keďže, ako mi on sám tvrdil, sa mu s ňou dobre sekalo, prikláňam sa k možnosti, že ostali pri tom, a nie je čas venovať sa podstatným veciam, ako je Radova spôsobilosť viesť krok so svetom. Viem si veru predstaviť aj to, že to nie je žiadna zábava, zbystriť pozornosť Radovho penisu. To dá zabrať, to mi verte. A keďže som sa cítila priveľmi pekná na súkromnú spartakiádu pre neschopného chlapa, naše sexuálne radovánky neboli. Moja mama sa problému Radovej erekcie venuje pomerne často. Stala sa súčasťou poobedňajšieho príjemňovania dňa. Akéhokoľvek.

„Čo už jej chudine, ostáva? Cvičí na ňom spartakiádu, aby si aspoň trošku prišla na svoje. Čo myslíš, že teraz, chuderka, robí? Cvičí spartakiádu! A predpokladám, že aj poriadne bojuje.“

Teľa hlúpe, plechom obité

„Ukáž mi svoju p..u.“ V momente, keď som toto počula, ovalili ma mrákoty a s vypätím posledných síl som sa na Rada oborila: „Ja nemám p..u! Možno tvoje bývalé ju mali, no ja ju nemám!“ Ten hlupák sa na tom schuti zasmial a ešte niekoľkokrát mi „môj nepodarok“ pripomenul: „Že ona nemá p..u.“ Podobné slovné spojenie som poslednýkrát počula vo vtipnej verzii, keď sa mamina blízka priateľka o prezervatívoch vyjadrila, že ona si nikdy nedala, určite nedá a ani nehrozí, aby si dala gumovať p..u. Ani táto veselá spomienka nepretla môj pocit, že sa mi začal hnusiť. Tušila som, že už aj ja hlúpnem, a pritom som si z jeho trávy nepotiahla ani raz. Mala som vtedy reagovať úplne inak. Facka mala byť nezabudnuteľná – tak, ako aj načasovanie obliekania a kontroly, či na chate po mne nič neostane. Nezabudnuteľným malo zostať aj buchnutie dverami zvonka. Ja som však neurobila nič a to márne ticho, ktoré sa rozprestieralo chatou, prerušil ten človek ďalšou fantastickou genialitou. Vtedy som pochopila, že napriek jeho slávnym výrokom typu: „Ani ti nehovorím, ako veľmi, veľmi ťa mám rád, lebo... Stále som chcel takú ženu, ako si ty, takú inú, bystrú, s rozhladom... Aký som len rád,“ z toho chlapa nič nebude.

„Nepoškrabkáš ma po chrbte?“

„Tak sa pekne otoč,“ nedala som sa prehovárať.

„Nemohla by si mi chodiť škrabkať chrbát pravidelne raz do týždňa?“

„Stačí raz?“

„Mám veľmi rád, keď ma škrabkáš po chrbte, ale všetkého veľa škodí, raz stačí.“ Aby som sa k tomu vyjadrila, nestačila mi slovná zásoba. Zdá sa, že už som mala za seba náhradu.

„Ak by sa s tebou zblížil skôr, hneď by ho prešla chuť na protispoločenskú činnosť,“ pošepkala mi moja mama hneď po tom, čo sa zoznámila s Radom. Sám z vlastnej iniciatívy vyhľadal kontakt s mojimi rodičmi a nevlastnou sestrou Lindou, ktorá s nami prišla stráviť

voľný deň. Mali sme „hromadnú dovolenku“. Upozorňovala som ho na to, že ak ma chce prísť navštíviť, bude doma zvyšok rodiny.

„Tak si to ešte rozmyslím,“ váhavo ukončil rozhovor.

Netrvalo dlho a ten starý škaredý červený Peugeot už stál pred garážou. Okrem toho, že som Radovi „musela“ pripraviť raňajky, lebo došiel smrteľne hladný, fajčil moje cigarety. Veľmi si sadol so sestrou a s mamou. Linda vtedy mala len jedno „mača“ – dvojročné dieťa menom Dávid. Hrali sme žolíkový maratón. My tri každá za seba, zatiaľ čo Rado, na moje veľké prekvapenie, navrhol tím s malým Dávidom, aby nás v zápale hry nerušil svojimi „problémami“.

„Ten chlapec bude skvelý otec,“ zhodnotila mama hneď po tom, čo Rado odišiel.

„Myslíš?“ zapochybovala som.

„Nevidela si, ako sa s tým deckom mal k svetu?“

O to viac ma prekvapil môj nočný rozhovor s Radom.

„Koľko detí mi dáš?“

„Prečo si myslíš, že ti dám deti?“

„Ty to tak nevidíš?“

„Ja neviem, Rado, na to je príliš skoro.“

„Na čo je príliš skoro?“

„Na to, aby sme rozoberali naše spoločné deti.“

„Dobre, ale dáš mi syna?“

„Ja neviem, či ti dám syna.“

„Aj to je odpoveď. Čo by si povedala na to, že budeš rodiť dovtedy, kým mi nedáš syna?“

„Budem rodiť dovtedy, kým ti nedám syna?“

„Ale veď to sa dá.“

„Takže prvých deväť detí budú dcéry a ja stále budem neúnavne rodiť len preto, aby si ty mal syna? Tak si to predstavuješ?“

„A nedá sa?“

„Uvedomuješ si, ako budem asi tak vyzerat', keď porodím desať detí?“

„Hm, to asi nebude nič moc.“

„Hm, to asi nie. Ale môžeme sa dohodnúť na istej spoločnej stratégii – ak ti neporodím syna do troch detí, tak ti ho porodí iná žena. Čo by si na to povedal?“

„Nebolo by to zlé.“

„A myslíš si, že by si si ho dokázal urobiť sám?“

„Zbytočná otázka, Biba!“

* * *

Sledovanie televíznych novín sa v našej domácnosti väčšinou nesie v pokojnom duchu. Isteže, stretávame sa aj s výnimkami, ale to záleží na tom, aký deň mal môj otec v práci. Na rozdiel od poobedia, keď sa príde domov napapkať a grgnutie znamená ďakujem, a keď sú stavy dobrej nálady veľmi výnimočné, lebo na úrad sa ešte musí vrátiť, sa málokedy stáva, aby u nás panovala dobrá atmosféra. Zaiste, dochádza aj k výnimkám. To bol prípad tohto večera.

„Nejaká Slovenka sa driapala na breh v Chorvátsku. A tá druhá, lebo sa driapala ešte s jednou, jej povedala, že keby vedela, že spadne, tak tam nejde,“ komentoval mi otec tragický príspevok redaktora po tom, čo som pri vyprášaní kuracích rezňov prepočula hlavný spravodajský blok. „A čo povedala tá druhá?“ opýtala som sa zvedavo.

„Tá druhá už nepovedala nič. Teraz ju našli.“

* * *

„Zoznámte sa. Toto je moja mama. Marie,“ (Radova matka je Moravanka), povedal a ukázal mi napísaný odkaz od jeho panej matky na zdrape papiera. Stálo na ňom: „Nezabudni dať pozor na kozub. Nieže odídeš z chaty a bude ešte tlieť! Pozhasínaj, nenechaj zapnutý televízor. Poupratuj. Zamkni. A aby som nenašla žrádlo pre škrečky na stole!“

„Takže takéto listy píše mater synovi, ktorý má tridsaťjeden rokov?“ pomyslela som si, ale jemu som nepovedala nič. Len som sa svojsky zatvárila a podala som mu ho naspäť.

„Super mama,“ dodala som.

„Áno, ale ona nie je taká bystrá ako tá tvoja.“

„A prečo si to myslíš?“ opýtala som sa, aj keď pôvodne som chcela pridať: „A ty si sa na ňu dosť podal, však?“

* * *

Rado prišiel takmer vtedy, ako sme sa dohodli. Meškal päť minút. Sadla som si na sedadlo spolujazdca a z operadla na mňa dopadol vlas. Doteraz na mňa zvykli padať len piliny zo sedadiel (Rado totiž